

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

19. Nónne Moyses dedit vobis lege[m], & nemo ex vobis facit lege[m]?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

fuerit. Atqui si scripturis credimus, non Caluino; ille Deum
 securè contemnit, ille vt ethnicus ac publicanus quasi Deum
 ignorans viuit, qui Ecclesiam non audit: ille Christum sper- *Matth. 18.*
 nit, & pro ludibrio habet, qui Præpositos Ecclesiarum à *Luc. 10.*
 Christo datos spernit. Ille sermonem Christi non seruat, sed *Ioan. 15.*
 despicit, qui sermonem eorum, quos ille misit, seruare ne-
 gligit. Quo constituto, nouis hæresiarchis aut hæresam Ma-
 gistris (qui contra stabilitam in Ecclesia Dei fidem noua
 gariunt, spargunt, obrudunt) autem qui præbet, qui au-
 apud illos sit Dei veritas inquitit, expressum Dei manda-
 tum securè cõtemnit; Ordinem à Christo institutum super- *Caluiniani*
 bus violat; certis & euidentibus Christi p̄missionibus in- *Præcipitij*
 credulus contradicit; Christi veritatem ac Dei prouidẽtiam *exitus.*
 in dubium reuocat; fidem ac salutem suam certo discrimini
 exponit; hæsitans in fide fidelis esse desinit; toti Christiano-
 rum societati iniuriam facit; ouicula gregis Christi amplius
 non est; ex hœdis in sinistra collocandis est; reprobis &
 subtractionis filius in certam perditionem factus est. Hic
 Caluiniani consilij finis & exitus est. Hoc ille venenum ex
 sanctissimis Christi verbis suxit: *Qui voluerit facere volun-*
tatem Dei, cognoscat de doctrina, utrum ex Deo sit.

*Nõne Moyses dedit vobis legem, & nemo ex vobis
 facit legem?*

Pleham hîc sibi occasionem nactus esse visus Caluinus
 est, in Catholicam Ecclesiam eiusque præcipua membra
 excurrendi, idem sibi in Ecclesiam licere existimans quod
 Christo in Pharisæos ac Iudæos licuit. *Qui hodie (inquit)*
sunt acerrimi Euangelij hostes, & maximè strenui vindices Pa-
patus, nihil habent ad fauorem magis plausibile quàm quòd
zeli ardore incitantur. Caterùm si excutiantur eorum vita, om-
nes turpibus flagitijs operti palàm Deo illudunt. Quis in Papa
curia crassum epicurismum regnare nescit? An ita verecundè
fræditatem tegunt Episcopi & Abbates, vt aliqua religionis
species appareat? Monachi etiam & similes rabula nõne sic
ad omnem nequitiam, ad libidinem, auaritiã, & quæuis sce-
lerum monstra, proiecti sunt, vt vita eorum Dei prorsus esse
oblitos clamitet? Nunc verò quum nihil eos pudeat Dei & Ec-
clesia zelo se venditare, an non hoc Christi responso frenandi
sunt? Hæc impurus ille. Sed ad hanc frædam & impuro Cal-
uini pectore dignam accusationem nihil aliud respondere *Catholici*
cleri accu-
satio rej-
citur.

opus erit quàm quod Christus hypocritis adulteram mulierem accusantibus respondit: *Qui vestrum sine peccato est, primus in eam lapidem mittat.* Quid enim vel olim ipso Calvinus in eam lapidem mittat. Quid enim vel olim ipso Calvinus no fœdus (de quo infra plura dicemus) vel toto Calvinistarum grege, eorum imprimis qui Calvinismi maximè strenui vindices ac ministri sunt, si eorum excutiatur vita, rapacius, crudelius, aut etiam impurius inuenietur? Vnus Beza turpissimis flagitiis operatus, ad eò parum verecundè suam sceleratam contexit, vt de ea etiam pudendo carmine gloriari, Deoq; ac toti mundo palàm illudere voluerit, vt proximo mox ceptite ostēdetur. Quare (quod partim supra in Mathæo ostensum est, moxque infra ostendetur) de te, Calvine, cuiusque hæc fabula narratur mutato nomine. Deinde si Romanæ Ecclesiæ peccata Calvinus & suos scandalizarunt, tria aduertere debere. Primum, sicuti Christus non obstante Scribarum & Pharisæorum varia nequitia, iubet tamen populum *seruare & facere ea quæ dicunt, quia supra cathedram Moysi sederunt* sic à Romanæ Ecclesiæ obedientia, quæ Christi & Petri cathedram tenet, recedere eos non oportebat, sed ea quæ dicunt facere & seruare. Alterum, non hæc esse peccata totius orbis, totius Ecclesiæ Catholicæ seu vera seu falsa, sed paucorum in ea, ideòque totius orbis Christiani communionem propterea deserendam non fuisse: sicuti olim Donatistis et simili calumnia & scandalo schisma facientibus sapienter respondit Augustinus. Tertium, nec Christum esse Calvinum, qui tantum sibi arrogare debeat vt iudicet, arguat, cõdemnet, sicuti Christus potuit; nec Iudæos aut Pharisæos, sed Christianos & Catholicæ Christi Ecclesiæ Præpositos esse, quos redarguit homo ipse hæreticus, & variis flagitiis contaminatus. Postremò, illud imprimis tam Calvinum quàm omnes horum temporum hæreticos attendere oportuit, minime omnium idoneos illos esse aut peccati accusatores, aut virtutis ac pietatis vindices, quorum perpetua doctrina est, legem mandatorum à nemine seruari posse, bona opera non esse ad salutem necessaria, homines ex sese impios & imputos, ex sola Christi iustitia & sanctitate illis per fidem imputata coram Deo iustificari, pro iustis ac sanctis haberi, denique iustissimum quemque desiderium quidem & studium bene agendi habere, sed huius desiderij effectum non consequi, quod impius Calvinus in ipsa persona Pauli docere, alio loco docuimus. Si enim nec ad salutem aut iustitiam necessaria, nec cuiquam possibile sunt Dei mandata & opera bona; qua tandem con-

Infrà cap.
8. ver. 7.

Matt. 24.

De unit.

Ecclesiæ

cap. 2.

Epist. 163.

Calvinista

peccati ar-

guere ne-

minem

possunt,

qui pecca-

ti regnum

exerunt.

In cap. 7.

ad Rom.

ver. 22.

sequentia vel id à Catholicis flagitant quod fieri nequit, vel ob id Catholicam Ecclesiam taxant, lacerant, refugiunt, quod ad salutem ac iustitiam nihil pertinet? Quæ in huius generis criminatione apud Calvinum & alios frequentissima, tam Caluino quàm aliis, semel & sufficienter responsa sunt.

38. *Qui credit in me, flumina fluent de ventre eius aqua viua.*

V AFRÈ hunc locum tractauit Calvinus, & quum verbo dicat, *proprie hic agi de virtute Spiritus qua renascimur in Christo, ac efficimur noua creatura*, eorum sententiam reiiciens qui non nisi de donis visibilibus Christum hinc agere volunt, re tamen ipsa omnem illam virtutem Spiritus qua renascimur in Christo, & nouæ creaturæ in Christo efficimur, penitus excludit atque subuertit; totamque hanc Spiritus virtutem in sola fide constituit. Sensus (inquit) est, *Spirium instar viui & semper irrigui fontis esse in credentibus, ut Paulus ad Rom. 8. 10. testatur ipsum in nobis esse vitam, quamuis adhuc in reliquijs peccati mortis materiã circumferamus. Et sanè quum quisq; pro fidei suæ mensura donorum Spiritus compos fiat, non potest in hac vita solida eorum plenitudo constare. Verùm sic fideles in fide proficiendo subinde ad noua Spiritus incrementa aspirant, ut primitia, quibus imbuti sunt, illis ad vitam perpetui vitam sufficiant. Sed hinc etiã monemur quàm exiguus sit fidei nostra modulus, quum vix guttatim in nobis distillent Spiritus gratia, quæ instar fluminum profuerent, si iustũ Christo locum daremus, hoc est, si fides nos eius capaces redderet. Et paulò post totum locum concludens: Quod nos in terra inopes & ieiuni ac propè inanes spiritaliũ bonorũ iacemus, tarditati & angustia fidei nostræ imputandũ est. Hæc Calvinus, totã Christi doctrinã funditus subuertens. Christus flumina aqua viua de ventre credentiũ fluentia promittit. Calvinus non nisi guttatim in nobis Spiritus gratiã distillare, inopes ac ieiunos ac propè inanes bonorũ spiritalium iacere affirmat. Christus de regeneratione in nouam creaturã loquitur. Calvinus reliquias peccati veluti mortis materiã adhuc nos circumferre asserit. Christus denique de Spiritu gratiæ quæ credentes accepturi erant, interprete Euãgelista, loquebatur. Calvinus de fidei mensura vel angustia potius & tarditate illum loqui exponit. Denique sensus Caluini est, totam hanc Spiritus Sancti virtutem*

Christi doctrinam Calvinus funditus euertit.